

Arrest

nr. 160 440 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 154 244 van 10 oktober 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 25 april 2013 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 26 april 2013 asiel aan. Op 7 juni 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 113 759 van 14 november 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 8 juli 2015 dient de verzoeker in België een tweede asielaanvraag in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 9 december 2013 in Italië een asielaanvraag heeft ingediend. Op 7 september 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 24 september 2015 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit agreement* vast, in toepassing van artikel 25, § 2, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 2 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25.2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg voor een eerste maal asiel aan in België op 26/04/2013. Op 07/06/2013 werd er door het CGVS een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij RW. Het arrest van de RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 18/11/2013.

Op 08/07/2015 vroeg betrokkene voor een tweede asiel aan in België. Betrokkene legt een taskara voor, nr 3791338, afgegeven op 22/03/2007 door het district Maidan Wardak.

Betrokkene verklaarde dat hij op zijn 18 jaar Afghanistan verliet en naar Griekenland trok waar hij gedurende 4 jaar verbleef.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 06/02/2009 asiel vroeg in Griekenland en op 09/12/2013 in Italië.

De betrokkene werd gehoord op 04/09/2015. Hij verklaarde dat hij België op 01/12/2013 verliet na zijn negatieve beslissing en per trein via Parijs naar Italië reisde waar hij 4 maanden verbleef. Hij verklaarde dat hij verder per trein naar Calais in Frankrijk reisde waar hij 8 maanden verbleef. Hij verklaarde dat hij in een tentenkamp verbleef en verschillende pogingen ondernam om de oversteek naar Engeland te maken maar hij had geen geld om de smokkelaar te betalen. De betrokkene verklaarde dat hij in februari 2015 per trein terug naar België reisde en hier enkele nachten verbleef maar geen asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat hij vanuit België per trein naar Calais reisde in een laatste poging om in Engeland te bereiken. Hij verklaarde dat hij begin juli 2015 per trein naar België reisde.

De betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek in Italië. De betrokkene verklaart hierbij dat hij vertrokken is met het idee in Italië asiel aan te vragen. Zijn vingerafdrukken werden er genomen en in Italië zeiden ze dat hij in de Dublin-procedure ging belanden. Hij verklaart dat ze een klein interview hebben afgenomen en dat hij een bijlage kreeg. Betrokkene verklaart dat hij geen plaats kreeg en in het station van Trieste verbleef. Hij verklaart dat hij maar geen nieuwe datum kreeg voor het volgende interview en omdat het kouder werd is hij naar België teruggekeerd.

Op 07/09/2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn eerste asielaanvraag in België was en waardoor hij door andere landen steeds zal teruggestuurd worden naar België. De betrokkene uitte verzet tijdens zijn verhoor tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in België zijn procedure wenst verder te zetten, hij is hier content en de mensen zijn hier vriendelijker dan in Italië.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij in Italië in een station in Trieste verbleef, maar dat hij in Italië geen problemen kende en geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Verder wensen we er op te wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake

in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij pijn heeft aan de ogen en als hij snel stapt heeft hij pijn aan de longen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn we van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinéa 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Asielzoekers schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen zonder problemen toegang hebben tot de procédure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea's 3,4, 5).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Italiaanse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn op 09/12/2013 te Triëste ingediende asielaanvraag kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele

aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen kunnen we stellen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA- rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italiën : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer X.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad op het bepaalde in artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet):

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Te dezen heeft de verzoeker reeds op 6 oktober 2015 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gevorderd. Bij arrest nr. 154 244 van 10 oktober 2015 heeft de Raad deze vordering verworpen omdat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet werd aangetoond.

Gelet op voormelde wetsbepaling kan de verzoeker niet op ontvankelijke wijze opnieuw een vordering tot schorsing indienen tegen dezelfde beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Principes

Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat (...)

Dat, « D'après la jurisprudence de la Cour, un mauvais traitement, y compris une peine, doit atteindre un minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 (art. 3). L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, et notamment de la nature et du contexte du traitement ou de la peine ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, série A no 25, p. 65, § 162, et arrêt Tyrer du 25 avril 1978, série A no 26, pp. 14-15, §§ 29-30). La Cour a estimé un certain traitement à la fois "inhumain", pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé "sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales", et "dégradant" parce que de "nature à créer [en ses victimes] des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier, à les avilir et à briser éventuellement leur résistance physique ou morale" (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, p. 66, § 167). Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient "inhumains" ou "dégradants", la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de peine légitime (arrêt Tyrer, loc. cit.). En la matière, il échet de tenir compte non seulement de la souffrance physique mais aussi, en cas de long délai avant l'exécution de la peine, de l'angoisse morale éprouvée par le condamné dans l'attente des violences qu'on se prépare à lui infliger.» 2 ;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen³ ;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé »4 .

;

Dat het EHRM voormelde bewijslast heeft toegepast in een gelijkaardige dublinzaak ;

Dat in de zaak MS.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden :

“358. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime qu'au moment d'expulser le requérant, les autorités belges savaient ou devaient savoir qu'il n'avait aucune garantie de voir sa demande d'asile examinée sérieusement par les autorités grecques. De plus, elles avaient les moyens de s'opposer à son transfert. 359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3. Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir, mutatis mutandis, Saadi précité, § 132). » ;

Onmenselijke, dan wel onterende behandeling bij gebrek aan opvang

Het is duidelijk dat verzoeker bij de verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Verzoeker meent immers dat hij terug op straat zal terechtkomen zoals de praktijk in Italië werd beschreven in talrijke mensenrechtenrapporten; Het gebrek aan opvang wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist zoals blijkt uit de bestreden maatregel; Het gebrek aan opvang aan een persoon die zijn herkomstland (Afghanistan) heeft ontvlucht om redenen zoals vermeld in artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, en reeds sterk getraumatiseerd door de gebeurtenissen in Afghanistan, kan worden beschouwd als een onmenselijke, dan wel onterende behandeling;

Het volstaat hier te verwijzen naar het arrest M.S.S., waarbij het Hof het volgende oordeelde:

II. SUR LA VIOLATION ALLEGUEE DE L'ARTICLE 3 DE LA CONVENTION PAR LA GRECE DU FAIT DES CONDITIONS D'EXISTENCE DU REQUERANT

235. Le requérant allègue que la situation de dénuement total dans laquelle il s'est trouvé depuis son arrivé en Grèce a constitué un traitement contraire à l'article 3 précité.

(...)

2. Sur le fond

249. La Cour a déjà rappelé les principes généraux qui se dégagent de la jurisprudence relative à l'article 3 de la Convention et qui s'appliquent en l'espèce (paragraphe 216-222 ci-dessus). Elle estime également nécessaire de rappeler que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman, précité, § 99). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 85, 26 avril 2005).

250. La Cour est cependant d'avis que la question à trancher en l'espèce ne se pose pas en ces termes. A la différence de l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis fait à ce jour partie du droit positif et pèse sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transpose le droit communautaire, à savoir la directive 2003/9 du 27 janvier 2003 relative à des normes minimales pour l'accueil des demandeurs d'asile dans les Etats membres (dite « directive Accueil », paragraphe 84 cidessus). Ce que le requérant reproche aux autorités grecques en l'espèce, c'est l'impossibilité dans laquelle il s'est trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, *mutatis mutandis*, Oršuš et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, européenne.

252. Ceci étant dit, la Cour doit déterminer si une situation de dénuement matériel extrême peut soulever un problème sous l'angle de l'article 3.

253. La Cour rappelle qu'elle n'a pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'Etat soit engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (*Budina c. Russie*, déc., no 45603/05, CEDH 2009 -...).

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire aux Droits de l'Homme du Conseil de l'Europe et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci.

256. Le Gouvernement grec soutient toutefois que le requérant est responsable de sa situation, que les autorités ont agi avec toute la diligence nécessaire et qu'il lui appartenait de se montrer proactif pour améliorer sa situation.

257. Une controverse existe entre les parties au sujet de la remise au requérant de la brochure d'information destinées aux demandeurs d'asile. La Cour n'en aperçoit toutefois pas la pertinence puisque cette brochure n'indique pas que les demandeurs d'asile ont la possibilité de déclarer à la police qu'ils sont sans domicile et ne contient aucune information sur l'hébergement. Quant à la notification reçue par le requérant l'informant de l'obligation de se rendre à la préfecture de police de l'Attique pour déclarer son adresse de résidence (paragraphe 35 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elle est ambiguë et ne peut raisonnablement être considérée comme une information suffisante. Elle constate que le requérant n'a, à aucun moment, été dûment informé des possibilités de logement qui s'offraient à lui, à supposer qu'elles existent réellement.

258. La Cour n'aperçoit de toute façon pas comment les autorités pouvaient ignorer ou ne pas supposer que le requérant était sans domicile en Grèce. Elle relève que, selon le Gouvernement, il y a à ce jour moins de 1 000 places dans des centres d'accueil pour faire face à l'hébergement de dizaines de milliers de demandeurs d'asile. Elle note également que, selon le HCR, il est notoire qu'à ce jour un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés (paragraphe 169, 244 et 245 ci-dessus).

259. Bien que la Cour ne soit pas en mesure de vérifier l'exactitude des propos du requérant quand il soutient avoir informé à plusieurs reprises les autorités grecques de sa situation avant décembre 2009, les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ces besoins essentiels.

260. La circonstance selon laquelle un hébergement en centre d'accueil aurait entre-temps été trouvé ne change pas la situation du requérant puisqu'à ce jour, aucune voie de communication n'a été établie par les autorités pour l'en informer. Cette situation est d'autant plus préoccupante que cette information figurait déjà dans les observations du Gouvernement soumises à la Cour le 1er février 2010 et que, devant la Grande Chambre, le Gouvernement a indiqué avoir rencontré le requérant le 21 juin 2010 et lui avoir remis en mains propres une convocation sans toutefois l'informer qu'un logement avait été trouvé.

261. Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de

mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés, que pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphe 160 et 172 ci-dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique. 262. Enfin, la Cour note que la situation dans laquelle se trouve le requérant dure depuis son transfert en Grèce en juin 2009, qu'elle est liée à son statut de demandeur d'asile et au fait que sa demande d'asile n'a pas encore été examinée par les autorités grecques. En d'autres termes, la Cour est d'avis que ces dernières auraient pu, si elles avaient agi avec célérité dans l'examen de la demande d'asile du requérant, abréger substantiellement ses souffrances.

263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive européenne Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention.

264. Il s'ensuit que le requérant a s'est retrouvé, par le fait des autorités, dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention. Dès lors, il y a eu violation de cette disposition.

Bewijslast

Verzoekende partij voert aan dat hij het voorwerp zal uitmaken van een nakende uitwijzing naar Italië, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat mogelijks zal worden aangeduid voor de behandeling van zijn asielaanvraag;

Verzoekende partij brengt conform voormeld arrest het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, zij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en ontorende behandeling door het gebrek aan menswaardige opvangfaciliteiten;

Op basis van rapporten kan gesteld worden dat tijdens voormelde procedure, verzoekende partij weer onderworpen zal worden aan een onmenselijke, dan wel ontorende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat hoewel algemene rapporten volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.5, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (A), anderzijds het bewijs dat verzoekster tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze werden overgedragen naar Italië in het licht van de Dublinverordening (B), zal verzoeker op basis van zijn ervaringen in Italië tevens kunnen aantonen dat hij in Italië reeds werd onderworpen aan een ontorende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 E.V.R.M. en dat door de verwerende partij niet wordt ontkend dat ze aldaar niet werd opgevangen.

Dat de verzoekende partij in casu verwijst naar de talrijke rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers die het voorwerp uitmaken van de Dublin Verordening aan hun lot worden overgelaten; Dat de raadsman van verzoekster voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen tijdens de zitting van 29 mei 2012 inzake OWIE Favour (rolnr. 97.645) het verwijt diende te aanhoren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gediend is met de talrijke rapporten die in het kader van een UDN-procedure worden overgemaakt aan de Raad. Dat verzoeker zich derhalve beperkt tot verwijzingen naar de desbetreffende webadressen, waar de rapporten kunnen worden geconsulteerd;

Bewijslast - A. SYSTEMATISCHE PRAKTIJK

Het rest verzoekster nu aan te tonen dat er een wijdverspreide praktijk bestaat van onmenselijke opvangomstandigheden;

Onmenswaardige opvang van asielzoekers in Italië die onder de Dublin Verordening terugkeren

Dat men al in 2006 gewag maakt van het feit dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers niet voldoende waren ; Dat asielzoekers maar gedurende 45 dagen materieel hulp verkrijgen; Dat sindsdien de situatie continu verergert;⁶

Dat een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 het volgende laat gelden betreffende opvangcentra en gesloten centra in Italië :

« Les données recueillies durant les visites de 2008 et 2009, montrent que malgré quelques améliorations concernant surtout la structure des bâtiments, les conditions sont assez semblables à celles qui avaient été constatées en 2003. De nombreux signes de mauvais fonctionnement persistent quel que soit l'organisme gestionnaire. Apparaissent en particulier : l'absence de protocoles d'accord fixant clairement les rapports entre les centres et le système de santé national, l'insuffisance des services de santé, d'assistance légale, sociale et psychologique. Apparaissent aussi des signes de profond malaise parmi les détenus, révélés par la fréquence d'incidents tels que des actes d'auto mutilations, rixes et actes de révolte. Malgré les profondes différences fonctionnelles et organisationnelles entre CIE et CARA/CDA, ces centres sont caractérisés par la cohabitation, dans la promiscuité, de personnes aux histoires et parcours très différents, comprenant des personnes vulnérables qui requièrent une assistance adaptée. (...) Les centres pour migrants semblent fonctionner comme des enclaves ayant leurs propres règles, sans contrôles extérieur ni indicateurs de qualité. (...) Les services de santé dans les centres ont tendance à offrir une assistance qui se limite à une prise en charge des situations d'urgence et à traiter les situations au cas par cas sans (comme cela est prévu dans les conventions passées avec le Ministère de l'Intérieur), sans supervision des autorités de santé publique. Ainsi, les organismes nationaux et locaux d'accès aux soins ne jouent aucun rôle de contrôle de la qualité des protocoles ou des services de santé, du niveau d'hygiène et de salubrité des lieux. De plus, il n'existe ni critères homogènes d'évaluation, ni collecte et systématisation des données sanitaires, ni lignes de conduite communes de référence. En d'autres termes, chaque gestionnaire gère le service sanitaire comme bon lui semble, en répondant exclusivement aux observations de la Préfecture, et sans disposer des compétences spécifiques dans des domaines aussi délicats que les services de santé et l'assistance psychologique. »⁷ ;

Vrije vertaling :

De gegevens die bij het bezoek in 2008 en 2009 werden verzameld, tonen aan dat ondanks enkele verbeteringen aan de structuur van het gebouw, de opvangomstandigheden zeer vergelijkbaar met die welke in 2003 werden vastgesteld. Talrijke indicaties wijzen op een slecht beheer, ongeacht de instantie die met het beheer is belast. In het bijzonder: het ontbreken van protocollen waarin duidelijk de relatie tussen de centra en de nationale gezondheidszorg wordt omschreven, de ontoereikende gezondheidszorg, de juridische, sociale en psychologische bijstand. Uit de frequentie van de incidenten, zoals daden van zelfverminking, gevechten en daden van weerspannigheid, blijkt dat er indicaties zijn van diepe onvrede onder de gedetineerden. Ondanks de grote functionele en organisatorische verschillen tussen ICE en CARA / CDA, is het kenmerkend dat in deze centra de personen, met verschillende achtergrond, dicht op elkaar leven, waaronder tevens kwetsbare personen behoren die een specifieke bijstand nodig hebben. (...) De centra voor migranten lijken als enclaves met hun eigen regels, zonder externe controle of kwaliteitsindicatoren te functioneren. (...) De medische diensten in de centra hebben de neiging om hulp te verstrekken in noodsituaties en om die situaties van geval tot geval na te gaan zonder (zoals bepaald in de overeenkomsten met het Ministerie van Binnenlandse Zaken), zonder toezicht van de autoriteiten van de gezondheidszorg. De nationale en lokale organisaties spelen geen rol in de kwaliteitscontrole van de protocollen of van de gezondheidszorg, noch op het niveau van de hygiënische en sanitaire omstandigheden van de centra. Daarnaast zijn er geen uniforme beoordelingcriteria, noch een verzameling en systematisering van gezondheidsgegevens, noch gemeenschappelijke richtsnoeren. Met andere woorden, elke beheerder beheert de gezondheidszorg naar eigen inzicht, reageert alleen op de opmerkingen van de Prefectuur, en dit zonder dat er specifieke vaardigheden worden vereist voor dit gevoelig gebied, zoals de gezondheidszorg en de begeleiding.

Dat het rapport⁸ van NOAS van april 2011 het volgende laat gelden betreffende de opvang van asielzoekers die terugkeren onder de Dublin Verordening:

"A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (see 2.1. and

3.1.). The directive (art. 13, paragraph 1) states "Member States shall ensure that material reception conditions are available to applicants when they make their application for asylum". In Italy, it has been common to provide accommodation only after the formal registration (verbalizzazione), causing an interval of weeks or even months before any assistance is made available. The question is then the meaning of the phrase "when they make their application" in the Directive. It seems reasonable to assume that the directive prescribes accommodation from the wish to apply for asylum is stated, as this also seems to be the common interpretation in other European countries.

The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted, causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition.

The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return

Vrije vertaling:

Een derde probleem met betrekking tot de 'onthaalrichtlijn', is de manier waarop Italië in vele gevallen geen hulp biedt aan asielzoekers vanaf het moment dat de asielzoekers de politie benadert teneinde een asielaanvraag in te dienen. (zie 2.1. En 3.1.). De richtlijn (art. 13, paragraaf 1) bepaalt: "De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn voor aanvragers wanneer zij hun asielverzoek indienen". In Italië was het gebruikelijk om accommodatie te bieden pas na de formele registratie (verbalizzazione), waardoor de hulp pas na een interval van weken of zelfs maanden beschikbaar wordt gesteld. De vraag is dan de betekenis van de uitdrukking in de richtlijn "wanneer zij hun aanvraag in dienen". Het lijkt redelijk om aan te nemen dat de richtlijn onthaal voorziet vanaf de wens om asiel aan te vragen wordt geuit, wat trouwens de gebruikelijke interpretatie is in andere Europese landen.

De Italiaanse Dublin Unit geeft toe te worden overbelast, waardoor ze niet in staat om alle verzoeken uitgaande van andere Europese landen tijdig af te handelen. Het gevolg is dat de dossiers onvoldoende zijn voorbereid voordat de overdracht wordt uitgevoerd, waardoor in vele gevallen aan de individuen geen nodige zorgverstrekking wordt aangeboden. Wanneer ze worden doorverwezen naar lokale gemeenschapsdiensten. Hierdoor ontstaat een risico op schadelijke situaties, dat alarmerend wordt wanneer het kwetsbare personen betreft, zoals gezinnen met kinderen en personen met een slechte gezondheidstoestand. De huidige situatie in Italië, met de dramatische instroom van nieuwe asielzoekers uit het zuiden, vraagt een nog grotere focus op de specifieke situatie van de individuele asielzoekers en vluchtelingen, die worden overgedragen. Dit houdt in dat voor personen die een nakende uitwijzing riskeren, de omstandigheden op een zorgvuldige wijze worden onderzocht.

Dat het Rapport⁹ van OSAR van mei 2011 het volgende vaststelt :

(...) le séjour dans un centre n'est accordé que pour une période limitée. Par conséquent, après cette période, les requérant-e-s d'asile se retrouvent sans aucune aide ou assistance de la part des autorités. Ces problèmes concernent toutes les personnes relevant du domaine de l'asile – pas seulement celles qui font l'objet de la procédure, mais aussi celles qui ont obtenu le statut de réfugié ou une protection subsidiaire ou humanitaire.

(...)

La législation italienne garantit – au moins sur le papier – un accueil à tous les requérant-e-s d'asile. Toutefois, dans bien des cas, aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement; la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. Le délai entre le dépôt de la demande initiale à la questura et le moment où le ou la requérant-e se voit offrir un hébergement – avec la verbalisation – dure, selon nos informations, de quelques jours à plusieurs mois dans le pire des cas. Beaucoup de requérant-e-s d'asile sont alors laissé-e-s sans aucune aide et doivent trouver abri tout seul-e-s. La plupart finissent dans la rue. Des parties prenantes ont confirmé que tel était le cas à Milan, Turin et Rome.

(...)

La durée du séjour dans un centre ne peut être prolongée que pour les personnes considérées comme vulnérables. Lorsque le temps de la prolongation prend fin, elles doivent quitter le centre qu'elles soient encore en procédure ou qu'elles aient déjà obtenu un statut de protection. Ce sont particulièrement les personnes vulnérables qui ne sont souvent pas en mesure d'assurer leur existence. Certaines trouvent abri dans un squat et d'autres vivent dans la rue. Toutes souffrent d'une pauvreté extrême dans des conditions inhumaines et sans perspectives d'améliorer leur situation de vie personnelle.

Vrije vertaling :

Verblijf in een centrum wordt slechts toegekend voor een beperkte periode. Na deze periode zal de asielzoeker opnieuw geen hulp of steun ontvangen van de autoriteiten. Deze problemen hebben betrekking op alle mensen in het kader van de asielproblematiek - niet alleen die welke het voorwerp uitmaken van de asielprocedure, maar ook degenen waaraan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

(...)

Italiaanse wet garandeert - althans in theorie – een opvangplaats voor alle asielzoekers. Echter, in vele gevallen is geen accommodatie voorzien door de overheid, waarbij de situatie voornamelijk gespannen is in grote steden. De tijd tussen de indiening van de eerste aanvraag bij het "Questura" en de effectieve toekenning van een opvangplaats duurt, zoals volgens onze bronnen, van enkele dagen tot meerdere maanden in het slechtste geval. Veel asielzoekers worden bijgevolg aan hun lot overgelaten en moeten zelf een opvangplaats vinden. De meeste personen belanden op straat. Belanghebbenden hebben bevestigd dat dit het geval was in Milaan, Turijn en Rome.

(...)

De verblijfsduur in het centrum kan worden verlengd voor personen die als kwetsbaar worden beschouwd. Als de verlengtijd is verstreken, moeten ze alsnog het centrum verlaten, ongeacht of ze nog in procedure zijn dan wel beschikken over een beschermingsstatus. Het zijn voornamelijk kwetsbare personen die niet in staat zijn om in hun behoeften te voorzien. Sommigen vinden hun toevlucht in een kraakpand en anderen leven op straat. Alle die personen lijden aan extreme armoede, en dit in onmenselijke omstandigheden, zonder de hoop dat hun levenssituatie op een dag zal verbeteren.

Dat ECRI een vierde rapport¹⁰ publiceerde in februari 2012 waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat het aantal migranten in Italië nog steeds stijgt. (§109) ; Dat het ECRI een verschil maakte tussen de periode van 2006 tot eind 2010 en de situatie vanaf begin 2010; Dat dit rapport gewag maakt van een ontaarding van de opvangomstandigheden :

Dans son examen de la situation des réfugiés et des demandeurs d'asile en Italie, l'ECRI doit distinguer entre deux périodes. D'une part, entre 2006 et 2010 le nombre de demandes d'asile formulé en Italie a connu de fortes fluctuations, augmentant de 10 348 en 2006 à 30 324 en 2008, pour retomber à 17 603 en 2009⁷⁹. Le nombre d'arrivées par la mer était de 19 900 en 2007 et de 36 000 en 2008. Environ 75% des personnes arrivant par la mer demandaient l'asile, dont environ 50% se sont vu octroyer le statut de réfugié ou une autre forme de protection internationale⁸⁰. D'autre part, le nombre d'arrivées par la mer a de nouveau augmenté, de manière significative, suite aux événements dans certains pays d'Afrique du nord, début 2011⁸¹. Ainsi, entre mi-janvier et fin mars 2011, environ 19 000 Tunisiens et 1 500 personnes parties de Libye sont arrivés à Lampedusa. Ces différentes situations sont examinées séparément.

Vrije vertaling:

Bij de beoordeling van de situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Italië, moet het ECRI onderscheid maken tussen twee periodes. Enerzijds, schommelde het aantal asielverzoeken die in Italië tussen 2006 en 2010 werden ingediend sterk, een stijging van 10.348 in 2006 naar 30.324 in 2008, dalend naar 17.603 in 2009. Het aantal dat via de zee het land was binnengekomen was 19 900 in 2007 en 36.000 in 2008. Ongeveer 75% van de mensen die met de boot arriveerden vroegen asiel aan, waarvan ongeveer 50% effectief de status van vluchteling of een andere vorm van internationale bescherming werd verleend. Anderzijds zijn het aantal binnenkomsten over de zee aanzienlijk gestegen tengevolge van de gebeurtenissen die begin 2011 in een aantal Afrikaanse landen plaatsvonden. Tussen half januari en eind maart 2011 zijn er ongeveer 19.000 Tunesiërs en 1500 mensen uit Libië aangekomen in Lampedusa. Deze situaties worden afzonderlijk besproken.

Dat de mensenrechtencommissaris in een rapport¹¹ van 7 september 2011 de verergering van de opvangomstandigheden vaststelde;

Dat betreffende de opvang en de behandeling van de asielaanvragen van de personen die het voorwerp uitmaken van de Dublinprocedure de vorige rapporten het volgende vaststellen :

Dat uit een rapport¹² (OSAR) blijkt dat Italië overweldigd wordt met terugnameaanvragen :

L'unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie.

Vrije vertaling:

De Italiaanse cel Dublin wordt overspoeld met terugnameverzoeken. De delegatie werd door de "Questura" van Rome ingelicht dat talrijke terugnameverzoeken betrekking hadden op kwetsbare personen die in vele gevallen medische, psychiatrische of medische ondersteuning nodig hebben. Ze hebben bij lange na niet genoeg middelen om deze personen te behandelen. De prefectuur van Rome vertelde aan de delegatie dat ze zou waarderen dat andere Europese landen geen kwetsbare personen zou overdragen naar Italië.

Dat uit ondervermeld geciteerd rapport¹³ (NOAS) blijkt dat er geen opvang is voor asielzoekers die onder Dublinverordening terugkeren naar Italië :

In the Centro Enea centre there are 80 places reserved for Dublin returnees who arrive at the Fiumicino airport. Those who get access are allowed to stay for a maximum of two weeks while they wait for a place in the SPRAR system. However, if such a place is not available, they usually are allowed to continue the stay, which in some cases can last several months. Vulnerable asylum seekers are given priority for these 80 places. However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are far from enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing.

The case is often that individual returnees are simply directed to their respective areas and told to approach local authorities there, before any kind of reception services have been arranged. If a person has previously left a local project, it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time.

But with the new, massive increase of applicants arriving in early 2011, the situation concerning accommodation is yet again unstable and unclear, and should be closely studied by other European States when considering returning asylum seekers to Italy.

As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to a place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period

Vrije vertaling:

In het "Centro Enea" centrum zijn er 80 plaatsen voorzien voor personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren en die aankomen op de luchthaven "Fiumicino". Degenen die toegang krijgen mogen in afwachting van de toekenning van een plaats in de SPRAR systeem, gedurende twee weken verblijven in voormeld centrum. Indien er geen plaats vrijkomt, kan hun verblijf in het centrum verlengd worden, in sommige gevallen kan het zelfs maanden duren. Kwetsbare asielzoekers krijgen voorrang voor deze 80 plaatsen. Elke dag komen echter nieuwe Dublin repatrianten aan, wat inhoudt dat er nog lang niet genoeg ruimte is. Voorheen konden hotelkamers in Rome worden ingericht bij wijze van tijdelijke oplossingen, maar dit is niet meer mogelijk bij gebrek aan financiering. Vaak worden deze individuen geleid naar de respectievelijke gebieden, alwaar ze de lokale autoriteiten moeten aanspreken, nog voor hun onthaal door de lokale diensten is geregeld. Als een persoon een eerdere lokale project heeft verlaten, kan het moeilijk zijn om de toegang tot de sociale diensten terug te krijgen. Dit kan leiden tot situaties waarin kwetsbare mensen aan hun lot worden overgelaten gedurende een periode. Door de nieuwe en enorme toename van kandidaat-asielzoekers die in het begin van 2011

aankwamen, is de accommodatie nog zeer instabiel en onduidelijk, waardoor het noodzakelijk is dat de Europese lidstaten dit probleem op zorgvuldige wijze bestuderen alvorens asielzoekers terug te sturen naar Italië. Zoals besproken verliezen personen die zonder toestemming een centrum hebben verlaten op permanente wijze hun recht op opvang. Hierdoor wordt aan de vele repatrianten geen accommodatie aangeboden gedurende de gehele asielprocedure.

Dat de Proasyl de volgende cijfers gaf betreffende 2009 :

The occupied buildings as well as the settlements in Via delle Messi d'Oro appear to be sought out by a significant number of people who are returned to Rome-Fiumicino under the Dublin II Regulation.²³ By 2004 the UNHCR in Rome described the former Somali Embassy as "Dublin House", since it is the kind of housing that is typical for those transferred back to Italy from another European country.²⁴ Because they have no right to accommodation or support for subsistence, those affected, if they are lucky, are given a train ticket at Fiumicino airport and then left to their own devices.²⁵ The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 around 314 people were given accommodation.

25 The NGO Arciconfraternità (Acf) is responsible for the assistance to the "Dublin returnees" at Fiumicino airport (at other airports there are also NGOs who have taken on this role; in Milan it is Caritas, previously the Italian Refugee Council CIR). In theory they should have access to all those returned. In practice this does not appear to be the case. None of the returnees we spoke with knew of the advice centre in Fiumicino. For those who had refugee status in Italy and were not returned under Dublin II but on a different legal basis, Acf has no responsibility.¹⁴

Vrije vertaling:

De bezette gebouwen en de nederzettingen in de "Via delle Messi d'Oro" lijken te worden gezocht door een groot aantal mensen die onder de Dublin II-Verordening terugkwamen in Rome-Fiumicino. In 2004 beschreef de UNHCR in Rome de voormalige Somalische Ambassade als "Dublin House", want het is het soort woningen dat typisch zijn voor personen die vanuit andere lidstaten worden overgedragen aan Italië. Aangezien ze geen recht op opvang of materiële steun hebben, krijgen de "gelukkigen" een treinticket en moeten ze zelf in hun behoeften voorzien. De vaak genoemde voorkeursbehandeling van de Dublin II-repatrianten is praktisch onbestaand: volgens de officiële rapporten van SPRAR werden 12% van de repatrianten in 2008 en 2009 overgedragen aan een SPRAR project, terwijl 88% dakloos waren. In 2008 werden 148 van de in totaal 1,308 Dublin II repatrianten opgenomen in een SPRAR Project. In 2009 werden aan 314 personen van de 2.658 repatrianten in een accommodatie voorzien. De NGO "Arciconfraternità" (ACF) is verantwoordelijk voor de bijstand aan de "Dublin repatrianten" op de luchthaven van "Fiumicino" (op andere luchthavens zijn er ook NGO's die deze rol vervullen, bv. in Milaan is het Caritas, voorheen de Italiaanse Vluchtelingenwerk CIR). In theorie moeten ze toegang hebben tot al die teruggekeerd zijn. In de praktijk blijkt dit niet het geval. Voor degenen die de status van vluchteling toegekend kregen en bijgevolg niet waren teruggekeerd onder Dublin II, maar op een andere rechtsgrondslag, is het "Acf" niet verantwoordelijkheid.

Dat men rekening moet houden met het feit dat Hammarberg en het rapport ECRI gewag maken van een verergering in 2011 door de massale toestroom van migranten en asielzoekers in 2011 en de laatste maanden van 2014;

Dat sindsdien de situatie enorm is verergerd door het grote aantal asielzoekers die sinds begin 2011 langs Noord Afrika naar het Europees continent vluchten;

Dat naast de massale toestroom van migranten de situatie nog wordt verergerd door de actuele economische crisis;

Zo schrijft UNHCR in zijn mededeling dd. 11/04/2014:

"mediterranean crossings rise in first months of 2014....there also needs to be sufficient capacity and adequate reception conditions to receive rescued asylum seekers and migrants... The total number of people arriving by sea in Italy this year is some 18 000 people. Almost 43 000 people arrived by sea in 2013..."

Vrije vertaling : "...het aantal oversteken in de Middellandse Zee stijgt in het begin van 2014...er dienen voldoende capaciteiten en aangepaste opvangvoorzieningen te zijn om geredde asielzoekers en migranten te ontvangen...Het totaal aantal mensen dat in Italië via de zee aankwam dit jaar bedraagt 18 000 (rapport van 04/2014), Ongeveer 43 000 mensen arriveerden via de zee in 2013..."

Verslag UNHCR dd. 11.04.2014

Deze stijgende lijn van vluchtelingen in 2014 die Italië binnenkomen via de zee, wordt ook bevestigd door een later rapport van UNHCR dat stelt :

"...The number of arrivals this summer is unusually large-more than 65 000 in Italy by sea so far this year, compared with 56 000 during all of 2011, the previous peak. It may be that the prospect of safe rescue by the Italian navy changes the equation for some contemplating the journey or the smugglers who profit from it. This risk of State institutions collapsing in Libya, the increasing difficulty of entering the EU through Greece and Bulgaria and the growing crisis in Syria also play part in the rising flows across the Mediterranean.. "

vrije vertaling : "...Het aantal aankomsten deze zomer is ongewoon groot - meer dan 65 000 in Italië via de zee tot nog toe dit jaar, in vergelijking met de 56 000 gedurende heel 2011, de vorige piekperiode. Het kan zijn dat het vooruitzicht van een veilige redding door Italiaanse kustwacht het verschil soms maakt over het al dan niet uitvoeren van de reis of dat smokkelaars hiervan profiteren. Het risico van het instorten van staatsinstellingen in Libië, de steeds moeilijker binnenkomst in de EU via Griekenland en Bulgarije en de groeiende crisis in Syrië spelen zeker ook hun deel in de groeiende vluchtelingenstromen via de Middellandse Zee..."

Verslag UNHCR dd. 08.07.2014

Naar aanleiding van het stijgend aantal vluchtelingen de zee en de daarmee gepaard gaande drama's heeft de Raad van Europa zelfs een resolutie gestemd omtrent het structureel probleem van enerzijds het garanderen van een veilige oversteek en anderzijds het probleem van de steeds het nijpend opvangtekort. Zo stelt de Raad "...with a view to encouraging the creation of safe legal migration channels and preventing irregular migrants, asylum seekers and refugees from undertaking hazardous journeys in Europe... encourage its member States to increase resettlement quotas for persons in need of international protection..."

Vrije vertaling : "...met het oog op het aanmoedigen van veilige legale migratiekanalen en het voorkomen voor illegale migranten, asielzoekers en vluchtelingen van gevaarlijke verplaatsingen in Europa...het aanmoedigen voor lidstaten om quota's aan te meten voor de opvang voor personen in nood die internationale bescherming behoeven..."

Resolutie Raad van Europa dd. 24.06.2014

Tot slotte laat de UNHCR er ook geen twijfel over bestaan : in 2014 zijn er veel meer vluchtelingen die, gelet op de actuele conflicten in Syrië en Eritrea, hun poging tot vluchten via de zee naar Italië wagen : " „Meer dan 75 000 vluchtelingen en migranten bereikten Italië, Griekenland, Spanje en Malta in de eerste helft van 2014 via de zee. Dit is 25 procent meer dan in 2Q13 (60 000) en drie keer het totaal aantal mensen in 2012 (22 500)... Italië ontving het grootste aantal nieuwkomers (63 884)

Systeemfouten in de Italiaanse opvang van asielzoekers

Naast deze gewijzigde actuele situatie van massale instroom van vluchtelingen in Italië, wordt verzoeker bij een gedwongen terugkeer geconfronteerd met de systeemfouten in het Italiaans opvangsysteem.

In de eerste plaats, en nu zeker met de massale instroom is er het structureel te kort van opvangplaatsen. Zo schrijft de directeur het Italiaans algemeen systeem voor de opvang van asielzoekers : The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception is the lack of places. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to further temporary, extemporaneous or emergency solutions with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception. The overall capacity of the SPRAR system- has always been wholly inadequate to respond to the growing presence of asylum seekers in Italy. Suffice it to mention that only three ago the SPRAR system consisted of only 3000 places across the whole of Italy..."

vrije vertaling : "...Het grootse probleem, hetgeen altijd de Italiaanse zwakte qua opvang van asielzoekers is, is het gebrek aan opvangplaatsen. Dit structureel tekort heeft de Italiaanse autoriteiten er dikwijls toe gedreven om tijdelijke, geïmproviseerde en noodoplossingen te zoeken met een zeer ondermaats aanbod aan opvangdiensten en mogelijkheden en geen coördinatie met andere bestaande systemen van opvang. De totale capaciteit van het SPRAR systeem is altijd totaal onaangepast geweest aan de groeiende aanwezigheid van asielzoekers in Italië. Voldoende is te stellen dat enkel 3 jaar geleden het totale SPRAR systeem bestond uit slechts 3000 opvangplaatsen in heel Italië..

Om dit structureel probleem van opvangplaatsen 'op te lossen', wordt in Italië een soort van 'opvang loterij' gehouden waarbij de 'gelukkigen' een opvangplaats toegewezen krijgen en de 'ongelukkigen'¹ vaak op straat belanden. Zo schrijft dezelfde directeur immers : "...Overcrowded isolated and extemporeous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the 'lucky ones' who will find a place in the enlarged SPRAR systeem compared with the 'unlucky ones' who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and the turnover rate within the SPRAR..."

Vrije vertaling : "...Overvolle, geïsoleerde en geïmproviseerde maatregelen zullen blijven genomen worden door de Italiaanse overheid om asielzoekers op te vangen. Het percentage van de gelukkigen die een opvangplaats zullen vinden in het vergrote SPRAR systeem van opvang in vergelijking met de 'ongelukkigen' die geen opvangplaats zullen vinden in het SPRAR project; zal grotendeels afhangen van de toestroom van asielzoekers in de volgende jaren en financiële mogelijkheden binnen de SPRAR..."

Interview met de directeur of the Servizio Centrale of the SPRAR system- the future of the Italian reception

Wanneer nu volgens de directeur voor 2014-2016 een vergroting van het aantal opvangplaatsen naar 13 000 wordt voorzien en volgens de berichten oïder punt A in het begin van 2014 alleen al 68 000 vluchtelingen en asielzoekers Italië zijn binnengekomen, is het duidelijk dat 80% van de asielzoekers en vluchtelingen bij de Ongelukkigen⁵ zullen horen en dus geen opvangplaats zullen krijgen.

Samengevat kan worden gesteld dat:

- in deze recente rapporten gewag wordt gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet;
- in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag; Dit kan vaak maanden duren; Dat de asielzoekers op straat moeten overleven en aan hun lot zijn overgelaten;
- asielzoekers te kort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp;
- daarenboven, op straat overleven ook gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat; Dat asielzoekers die op straat leven het risico lopen op diefstal, slagen en verwondingen, ...;
- de opvangomstandigheden zoals deze hierboven werden omschreven, mensonwaardig zijn;

Bewijslast - B. BEHOREN TOT VOORMELDE KWETSBARE GROEP

Dat verzoekende partij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M, namelijk asielzoekers die terugkeren onder het Dublinsysteem;

Dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een bijlage 26quater, die wordt afgeleverd op basis van een inwilliging (al dan niet impliciet) van het terugnameverzoek;

Verzoeker heeft bijgevolg op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat zij bij de verwijdering naar Italië een behandeling riskeert dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M.;

In het rapport van januari 2015 van AIDA vinden we het volgende terug omtrent asielzoekers die terugkeren naar Italië in het kader van de Dublinverordening:¹⁵

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of “sufficient reception places” and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance and to the labour market as well.

For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its “Dubliners Project reports”, Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.

Another important issue is related to a phenomenon reported by Praesidium partners, and CIR operators in their daily work in some CARA centres, which arose during last summer. Some asylum seekers refused to be fingerprinted or have been reluctant to do this in Lampedusa or upon arrival to avoid the application of the Dublin Regulation. After disembarkation or when migrants are transferred to other reception centres in Southern Italy some leave during the night for onward travel. The refusal or the reluctance to be fingerprinted is particularly prevalent among Eritreans, Somalis and Syrians.

Vertrouwensbeginsel niet van toepassing- in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert

Nu het begin van bewijs van een risico op een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. werd bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel zich niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar de bestemmingstaat;

Dat immers, « Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3). » 16 ;

Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten:

« 339. La Cour relève que l'article 3 § 2 du règlement « Dublin » prévoit que, par dérogation à la règle générale inscrite à l'article 3 § 1, chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le règlement. Il s'agit de la clause dite de « souveraineté ». Dans ce cas, cet Etat devient l'Etat membre responsable au sens du règlement de l'examen de la demande d'asile et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

343. Cette jurisprudence a été confirmée et développée dans la décision K.R.S. (décision précitée).

[...]

la Cour a considéré qu'en l'absence de toute preuve contraire, il fallait présumer que la Grèce se conformerait aux obligations que lui imposaient les directives communautaires prévoyant les normes minimales en matière de procédure et d'accueil des demandeurs d'asile, qui avaient été transposées en droit grec, et qu'elle respecterait l'article 3 de la Convention. De l'avis de la Cour, au vu des éléments dont disposaient à l'époque le Gouvernement britannique et la Cour, il était permis de présumer que la Grèce se conformait à ses obligations et ne renvoyait pas dans le pays d'origine du requérant, l'Iran.

[...]

345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile, nonobstant la jurisprudence K.R.S. que, selon le Gouvernement, les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce.

346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement belge quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du requérant en cas de transfert en Grèce.

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision K.R.S. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, § 147, CEDH 2008-...).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. [...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphe 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).» ;

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoekster het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Italië;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie¹⁷ de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd 80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E.V.R.M..

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85

zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”¹⁸

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoekster, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan onterende behandeling in Italië;”

Zodat, de bestreden maatregel in het licht van artikel 3 E.V.R.M. niet is verantwoord;

4.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, § 2, van de Dublin III-verordening en van artikel 3 van het EVRM.

TWEE MIDDEL: Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen, in combinatie met artikel 3.2 van de Dublin Verordening 343/2003 en artikel 3 E.V.R.M.;

Terwijl, eerste onderdeel van het middel, artikel 3 § 2 van voormelde Verordening laat gelden dat “In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie¹⁹ dienaangaande opmerkt : “

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.”;

Dat uiteraard op correcte wijze de geciteerde rapporten moeten worden gelezen opdat op wettelijke wijze kan worden geoordeeld of er grond bestaat om toepassing te maken van artikel 3 § 2 van voormelde Dublin Verordening en dit conform de overwegingen zoals opgenomen in voormeld arrest;

Dat wanneer, wordt geoordeeld dat “verzoeker geen recht heeft op opvang in Italië”, om alzo, zonder oog te hebben voor de in voormelde overwegingen bedoeld verbod van overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, te besluiten dat “derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3 § 2 (...) van de Verordening van de Raad (EG Nr. 343/2003 van 18 februari 2003.”, wordt artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening geschonden, aangezien niet met een correcte feitenbevinding tot dergelijke conclusie is gekomen;

Zodat, een schending kan worden vastgesteld van artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Terwijl, tweede onderdeel van het middel, zoals hierboven uiteengezet de verwerende partij – niettegenstaande voormelde uiteenzetting van verzoeker aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M. - m.b.t. de bewijslevering van het in artikel 3 E.V.R.M. bedoeld risico laat gelden dat “een loutere vrees voor een schending van artikel 3 EVRM volstaat trouwens niet omdat ze niet gestoeld is op eigen persoonlijke ervaringen”;

Dat verzoeker verklaarde dat hij geen opvang heeft gekregen in Italië;

Dat dit element nooit ofte nimmer werd beoordeeld door de verwerende partij om het risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling te determineren;

Dat verzoeker niet inziet wat ze nog meer kan bewijzen teneinde het risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling aannemelijk te maken;

Dat zoals het EHRM reeds heeft gesteld in zijn arrest van 21 januari 2010, meer bepaald M.S.S. tegen België en Griekenland, de bewijslast niet geheel kan wege op de schouders van verzoekster, zoals blijkt uit de overweging “352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur

le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger. » ;

In bestreden maatregel maakt de verwerende partij exact dezelfde foute inschatting m.b.t. de bewijslastbeoordeling aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.; Bovendien wordt de bewijslast dermate zwaar dat het onmogelijk wordt om een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling ingeval van verwijdering naar Italië aan te tonen, zelfs wanneer verzoekster aangeeft dat ze de behandeling al heeft ondergaan en zelfs wanneer de verwerende partij de ontstentenis aan opvang niet betwist;

Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van artikel 3 E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is;”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat hij een begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM heeft geleverd. Het zou duidelijk zijn dat hij bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en dat hij terug op straat zal belanden. Het gebrek aan opvang in Italië voor een persoon die sterk getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in Afghanistan kan volgens hem beschouwd worden als een onmenselijke vernederende behandeling en hij verwijst dienaangaande naar het arrest M.S.S van het EHRM. Hij telt dat hij op basis van zijn ervaringen kon aantonen dat hij reeds onderworpen werd in Italië aan een ontorende behandeling. Hij verwijst naar een rapport van artsen zonder grenzen van 2010, NOAS rapport van 2011, OSAR rapport van 2011, ECRI rapport van februari 2012, naar het verslag van UNHCR van 11 april 2014 en een resolutie van de Raad van Europa van 2014, waarin melding wordt gemaakt van het stijgende aantal vluchtelingen en het gebrek aan opvangplaatsen en naar een ongedateerd interview van de directeur van het SPRAR systeem. Uit voorgaande zou blijken dat in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren, asielzoekers een tekort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp en vaak op straat belanden.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening en van artikel 3 EVRM.

Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat hij in Italië geen opvang heeft gekregen en dat dit element niet geoordeeld werd door de verwerende partij om het risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling te determineren.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat inzake artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt, dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.¹

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.²

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien.³

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen.⁴

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 EVRM.⁵ Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren.⁶ Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.⁷

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.⁸

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.⁹

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort.¹¹ In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.¹²

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.¹³ De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.¹⁴

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, toont een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aan dat verwerende partij zich niet blind heeft gestaard op de wettekst van de Dublin III-Verordening en wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd in het kader van artikel 3 EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;
- SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013;
- Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", AIDA, januari 2015;
- "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries", AIDA, 9 september 2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30 april 2015;
- EHRM, 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;
- EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.

In de beslissing werd geoordeeld dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, dient te worden opgemerkt dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

In de bestreden beslissing werd aan de hand van de hoger geciteerde bronnen het volgende gemotiveerd:

"(...) In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Asielzoekers schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen zonder problemen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea's 3,4, 5) .

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Italiaanse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn op 09/12/2013 te Triëste ingediende asielaanvraag kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen kunnen we stellen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan

omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).(...)"

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Zie ook:

"In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (...) Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recent verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het UNHCR verslag van 6 mei 2015. Hij besluit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers (...)" (R.V.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. Verzoeker bevindt zich thans niet in de situatie dat hij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, hij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

De drama's die zich op de Middellandse Zee voordoen kunnen niet worden toegerekend de Italiaanse autoriteiten, die er alles aan doen om dienaangaande dergelijke drama's te vermijden.

Verzoeker verwijst op uitvoerige wijze naar allerhande bronnen verwijst en daaruit citeert, doch nalaat die bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Bovendien dateren de bronnen waarnaar hij verwijst van de jaren 2010 tot 2014 en zij ze niet recenter dan het in de beslissing vermelde AIDA rapport, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, van 30 april 2015.

Inzake de kritiek die door verzoeker wordt geuit op de effectieve toegang tot de asielprocedure en de opvang, dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker zijn betoog ter zake steunt op rapporten die reeds bestonden op het ogenblik dat het EHRM het arrest AME v. Nederland d.d. 5 februari 2015 heeft gewezen, arrest waarin andermaal werd benadrukt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 5 februari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het EHRM heeft in het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (zie ook: RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398)

Verzoeker laat na de door hem aangehaalde passages op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker wordt immers overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening, de Italiaanse autoriteiten zijn aldus op de hoogte van het feit dat hij hier een asielaanvraag heeft ingediend en aldus om internationale bescherming verzoekt.

Ook de passages uit rapporten die door verzoeker worden geciteerd in zijn verzoekschrift betreffen in hoofdzaak rapporten en verslagen die dateren van voor het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36), waarin het EHRM andermaal herhaald heeft dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

In een zeer recent arrest nr. 153.924 d.d. 5 oktober 2015 wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de supra geciteerde arresten van het EHRM en stelde dat het Hof de tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers erkende, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM. Tevens werd geoordeeld dat er zich veeleer een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat de benadering anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S, waarnaar verzoeker ook thans verwijst.

In voormeld arrest werd ook onder meer gesteld wat volgt:

“(...) In het verzoekschrift worden deze concrete motieven niet betwist door de verzoeker. De Raad stelt verder vast dat verzoeker uit het oog verliest dat hij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker. Uit lezing van het AIDA-rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteiten waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p.31). In dit kader wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.(...)”

Ook meent de verzoeker dat de opvang van asielzoekers in Italië uiterst summier is en dat er een groot risico bestaat dat hij op straat zal terechtkomen. De verzoeker verliest uit het oog dat hij nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidenen recente rapporten om onder meer aan te geven op welk gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië (...). Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het voormelde AIDA-rapport van januari en het recente korte verslag van ECRE (...). Tevens wordt rekening gehouden met verzoekers individuele situatie.(...)”

Uit het administratief dossier, met name de schriftelijke weergave van het Dublinverhoor, dat door verzoeker werd ondertekend en gedurende hetwelk hij bijstand genoot van een tolk waarvan hij verklaard die goed te begrijpen, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij vertrokken is met het idee in Italië een asielaanvraag in te dienen, dat men er zijn vingerafdrukken genomen heeft en men hem meedeelde dat hij zou belanden in de Dublin-procedure. Uit het Dublinverhoor blijkt ook dat hij verklaarde geen plaats te hebben gekregen en dat hij in het station van Trieste zou zijn verbleven. Omdat het kouder werd, zou hij naar België zijn teruggekeerd. Op de vraag vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, antwoordde verzoeker dat hij een asielaanvraag indiende in België omdat dit zijn eerste asielaanvraag in België was en waardoor hij door andere landen steeds zal teruggestuurd worden naar België. Hij uitte verzet tijdens zijn verhoor tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in België zijn procedure wenst verder te zetten, hij hier content is en de mensen hier vriendelijker zijn dan in Italië.

In de bestreden beslissing werd m.b.t. zijn verklaringen in het kader van het Dublinverhoor en m.b.t. onderzoek naar de kwetsbaarheid van zijn persoon het volgende gesteld:

“(…) We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij in Italië in een station in Trieste verbleef, maar dat hij in Italië geen problemen kende en geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

“(…) We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij pijn heeft aan de ogen en als hij snel stapt heeft hij pijn aan de longen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn we van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.(…)”

Waar verzoeker stelt dat er geen individuele garantie werd gegeven dat hij niet op straat zal belanden bij een terugkeer naar Italië, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden voorgehouden dat het stilzwijgend akkoord er toe zou leiden dat zijn asielaanvraag niet ter dege zou worden onderzocht. De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-Verordening.

Door de Italiaanse autoriteiten werd inderdaad niet geantwoord op het verzoek tot terugname, zodat de Belgische overheid per schrijven kennis gaf aan Italië van het tussengekomen stilzwijgend akkoord tot overname (tacit agreement). Dit geheel conform art. 22.1 en 22.7 van de Dublin III-Verordening, waar wordt bepaald:

“1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.

...

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Zulks wordt ook expliciet toegelicht in de bestreden beslissing. Bijgevolg zijn de Italiaanse autoriteiten thans bevoegd om de asielaanvraag te behandelen. Het zonder antwoord blijven van de Italiaanse autoriteiten kan conform de Dublin III Verordening niet zonder meer gelijkgesteld worden met de afwezigheid van enige garantie in het kader van artikel 3 EVRM. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker steunt zich hierbij enkel op vage beweringen, zonder aannemelijk te maken dat zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld volgens de Europese standaarden.

“Waar de verzoekende partij wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met haar terugname, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van verzoeker. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een

opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten niet officieel hebben ingestemd met zijn overname. (...) Evenmin toont de verzoekende partij met de verwijzing naar allerhande rechtspraak aan waarom in haar geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven daten vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat –indien nodig- aangepaste opvang kan voorzien worden.” (R.V.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

Uit voorgaande blijkt afdoende dat er wel degelijk garanties zullen worden verleend bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten.

Zoals blijkt uit voorgaande, heeft verzoeker geen melding gemaakt van feiten in verband met opvang of van enige problemen met de Italiaanse autoriteiten en evenmin van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden die tijdens het verblijf in Italië door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest werden ervaren. Minstens heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Italiaanse autoriteiten.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij terecht vreest voor een mogelijke behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. De verklaringen van verzoeker werden in rekening gebracht en er werd terecht geoordeeld dat deze redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door verzoeker aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd.

Verder kan nog verwezen worden naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit het voorgaande blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De vergelijking die de verzoeker maakt in zijn verzoekschrift met de M.S.S.-zaak van het EHRM gaat dan ook niet op waarbij verwerende partij nog opmerkt “Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III- Verordening aan Italië worden overgedragen. Uit recentere publicaties van AIDA en het UNHCR blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven’.

3.3.2.7. (...)

Waar verzoeker aangeeft dat uit het AIDA rapport een zekere bezorgdheid blijkt over de slechte omstandigheden in opvangcentra en capaciteit van deze centra gaat verzoeker voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport, het UNHCR rapport niet actueel of incorrect zou zijn. Uit de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor asielzoekers/Dublinterugkeerders te kort komen noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of er enigszins aanleiding toe geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie inzake de opvang van asielzoekers. De gemachtigde hield wel degelijk rekening met de recente verhoogde instroom van immigranten verwijzende in de bestreden beslissing naar de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport van 30 april 2015 en het UNHCR rapport van 8 mei 2015. Hieruit blijkt aldus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en de opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van immigranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De persartikelen die het verzoekschrift aanhaalt hebben betrekking op de opvangcentra voor immigranten die volzet zouden zijn, doch berichten geenszins over de situatie van asielzoekers. In casu kan ook blijken dat de Italiaanse autoriteiten gevraagd hebben verzoekende partij over te brengen naar Noord-Italië en dus bewust de verspreiding van de terugkeerders beogen zoals ook is aangegeven in het AIDA rapport.

(...)” (R.v.V. nr. 148 843 van 30.06.2015)

Tenslotte kan ook nog onder meer verwezen worden naar volgende recente arresten van de Raad waarbij de vordering bij UDN gericht tegen een bijlage 26quater (Italië) verworpen werden: RvV, 23 juli 2015, nr. 149.902; RvV, 21 augustus 2015, nr. 151.162; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398; RvV, 28 september 2015, nr. 153.431. In die arresten werd onder meer geoordeeld dat er geen schending werd aangetoond van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien, toont verzoeker, die een volwassen man is en hier alleen, niet aan zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als die waarvan sprake in de door hem aangehaalde arresten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij arrest nr. 154.244 d.d. 10 oktober 2015 dat verzoeker geen duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren brengt. De Raad stelde dat verzoeker geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de conclusie van het EHRM in het arrest van 30 juni 2015. Verzoeker brengt thans in zijn verzoekschrift wederom geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zouden geschonden worden bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25.2 van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de procedure van de verzoeker in Italië, de door de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen, de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van de verzoeker. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste en het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 3, § 2, van de Dublin III-verordening.

Artikel 3, § 2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Met betrekking tot deze bepaling, blijkt uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM, cf. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S./België en Griekenland) als van het Hof van Justitie (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen/Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid) dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublin III-verordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische (zal moeilijk werk vinden omwille van een te grote immigratietoevloed) en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat

de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen voert de verzoeker in het eerste middel aan dat hij bij de verwijdering naar Italië terug op straat zal terechtkomen. Hij meent dat het gebrek aan opvang in Italië door de verwerende partij niet wordt betwist en verwijst naar het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het EHRM. De verzoeker wijst op tal van rapporten die zouden aantonen dat er in Italië *“een wijdverbreide praktijk bestaat van onmenselijke opvangomstandigheden”*. In deze rapporten wordt gewag gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet, dat in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag waardoor zij op straat moeten leven – wat *“gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat”* – en aan hun lot worden overgelaten, dat asielzoekers tekort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp. Bovendien meent de verzoeker dat hij als asielzoeker die terugkeert *“onder het Dublinsysteem”* deel uitmaakt van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker voert verder aan dat de verwerende partij zich op basis van het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan ontslaan van haar verplichting om hem niet aan een ontorende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bloot te stellen door hem naar Italië te verwijderen, aangezien hij een begin van bewijs van een dergelijke behandeling heeft bijgebracht.

In eerste instantie wordt nagegaan of de verzoeker, met zijn verwijzing naar algemene rapporten, een mededeling en een verslag van het UNHCR en een resolutie van de Raad van Europa, aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte oordeelde dat er geen ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, niet behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het door *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report – Italy”*, up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en het recente korte verslag van ECRE, *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”* van 30 april 2015. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds vermelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36).

Met zijn betoog, zoals *infra* nog besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen toont de verzoeker niet aan dat de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde stukken en rapporten *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, § 114). De gemachtigde stelt dan ook: *“Algemeen kunnen we stellen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”*

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte oordeelde dat er geen ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen. De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in het arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36).

Aangezien *in casu* geen systeemfouten worden aangetoond in de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, § 118).

In het tweede onderdeel van het tweede middel laat de verzoeker gelden dat hij verklaarde dat hij geen opvang heeft gekregen in Italië en dat *“dit element nooit ofte nimmer werd beoordeeld door de verwerende partij om het risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling te determineren”* en dat de bestreden beslissing steunt op overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker, tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor van 4 september 2015 gevraagd waarom hij Italië had verlaten, antwoordde dat *“de situatie daar heel slecht was. Ik kreeg geen plaats om te verblijven en het werd kouder in het station waar ik verblijf. Er was geen werk en mijn interview werd steeds maar uitgesteld”*. Op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen en of hij bezwaren heeft tegen Italië, antwoordde de verzoeker evenwel dat hij zijn procedure in België wenst verder te zetten en dat hij *“content (is) om hier te zijn omdat hier de mensen vriendelijker zijn dan in Italië”*. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde dat de verzoeker *“tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij in Italië in een station in Trieste verbleef, maar dat hij in Italië geen problemen kende en geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren”*. Gelet hierop kan de verzoeker niet dienstig aanvoeren dat *“dit element nooit ofte nimmer werd beoordeeld door de verwerende partij om het risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling te determineren”*.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker een *“volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man is”* en dat hij *“(g)evraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde (...) dat hij pijn heeft aan de ogen en als hij snel stapt heeft hij pijn aan de longen”*, doch *“in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan(bracht) die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoeker *“verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben”*. Deze motieven worden door de verzoeker niet betwist.

De verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat hij een begin van bewijs van een ontorende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft bijgebracht.

Bovendien zal de verzoeker nu in andere omstandigheden in Italië aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeeders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een verwijdering van de verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Tevens wordt rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoeker, zoals die blijkt uit zijn verklaringen tijdens het Dublin-gehoor.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het volgende: *“In het rapport over Italië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database ” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinéa 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 “Dublin-terugkeeders” huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Asielzoekers schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide “circuits” van opvang en begeleiding (cfr. “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).*

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).”.

En: *“Algemeen kunnen we stellen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat*

maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italiën : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).".

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op de tekortkomingen in de opvang en door uit verschillende rapporten te citeren, weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die duidelijk doen blijken dat de gemachtigde zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij hij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden, niet. De verzoeker geeft immers niet *in concreto* aan in welke mate de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daaromtrent onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is.

In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoeker, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de gemachtigde tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA-rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. De verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA-rapport van januari 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoeker hem kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

In het verzoekschrift worden enkel rapporten, een mededeling en een verslag van het UNHCR en een resolutie van de Raad van Europa aangehaald die dateren van voor het AIDA-rapport van januari 2015. Deze gedateerde stukken uit 2010, 2011, 2012 en 2014 kunnen dan ook niet ernstig afbreuk doen aan de actualiteit en de correctheid van de informatie in het AIDA-rapport van januari 2015.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker als Dublinterugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden

blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoeker en de bronnen waarnaar hij doorheen zijn betoog verwijst, noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit het bovenstaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden. De verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Nu de verzoeker geen systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in Italië aantoonde die erop wijzen dat hij een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, kan ook een schending van artikel 3, § 2, van de Dublin III-verordening niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 3, § 2, van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN